

Jesenické kostohryzení (6.8. – 9.8. 2015)

Účastníci: Jiříb, Vajík, Meček, Melmen, Jiřík

1. Den první – čtvrtek 6. 8.

„Zítra a pozítří se máme na co těšit, Česko zaplaví další vlna veder...“ ozvalo se z nahlas puštěného rádia přes celou ulici. Jiří pohlédl na odevzdané dělníky makající na budově Slezské univerzity už od brzkého ráno a zvesela si výsknul. Ještě dojít k Vajíkovi by snad mohl zvládnout. Je to sice štreka, ale alespoň udělá něco pro svou kondici. V tu ránu přiráží Melmenovo auto k chodníku.

„Tož přece nebudeme chodit, máme čundr, ne?“ říká Melmen a odváží Jirku k místu Hromadného srazu. Před parkujícím Melmenem prudce přibrzdí tuším-že-tmavé-nebo-co¹ auto Jiřího Blaty (je to myslím Citroen?). JiříB se totiž rozhodnul následovat erektivní střílku kompasu svého srdce a vzít to autem na Ukrajinu přes Jeseníky, přičemž po delším váhání nabídl svezení svým drahým spolučundrovcům. Trocha války vdavekchtivého kulturistu přece neodradí!

„Mečku, kde máš okovy?“ táže se (podobně jako zděšený majitel továrny dělníků tváří v tvář odborářské stávce) Jiříb narážející na svou podmínku nástupu koně do auta, reagující na Filipovou odvěkou libůstku spočívající v tom, že s vilnou náruživostí otevírá lahvové pivo o plastový povrch palubních desek drahých aut svých kamarádů.²

„Já už jsem se poučil. Tentokrát jsem si vzal cigarety,“ spiklenecky mrká na Jirku Meček.

„Bez náhubku tě dovnitř nepustím!“ děsí se Jiříb představy spoutaného Filipa hladově okusujícího drahé polstrovaní dveří (mají Renaulty polstrované dveře?)

Jiřík se podíval na hodinky. Přesně osm hodin – čas odjezdu! Tak to máme přesně 98 minut, než Václav dohovoří s otcem, domaže housku, vykoupe se a půjde si před odjezdem

¹ Jiřího znalost aut se omezuje na „většina pravděpodobně má kola“

² Narážka na Filipovo jednání v Defenderu poté, co mu Jiříb jasně sdělil, že „pivo v autě za jízdy pít NEBUDE!“

dáchnout menšího šlofíka. Avšak chyba mostku! Václav o minutu později stojí před vrátky Gorkého plný entuziasmu z kocoviny předešlého festivalového týdne.

„To jsme nemohli vyjet v jednu sakryš? Jak má člověk jinak dospat ty probdžené noci? A dny. A týdny teda,“ načrtá Václav vouřednějckou řeholi.

Opět karnevalové vystoupení z času systému, dumá Jiřík, zatímco za okny Jiříbova Saabu (a byl vůbec černý?) planula vysušená strniska záhořových loží pšenice směrem na Krnov. Vycházíme z individuální izolace, aniž bychom se rozpouštěli ve stejnorodém my bez potlačení sami sebe. Místo instrumentálního jednání směřovaného za dosažením „cíle a výsledku“, intimní transformativní zkušenost...

„Já už bych něco sežral,“ hořekuje Václav a Jiříb bryskně stáčí Audi (a bylo to vůbec auto???) ke krnovskému supermarketu. Zatímco spoutaný Meček testuje, kolik vydrží pes v rozpáleném autě, zbytek nakupuje zásoby piva a potravy.

„Peníze na cestu do pekla, peníze na cestu zpět, peníze hlavně jen pro sebe, v penězích utopit svět!“ rytmicky vyjadřuje svůj názor Houba, zatímco se vzdálenost mezi námi a Ludvíkovem zmenšuje jako šance planety na přežití.

„Po hlavní doprava!“ mechanicky mentoruje Melmenův mobil.

„Venereal transport,“ odtuší JiříB

A už nás vítá nápis Camping Dolina. Jiřík se předem pevně domluvil, že dorazíme v 10:00. Vchází s ostatními do recepcce.

„Cože? V deset? Jste se zbláznili? Tak ráno vám chatku nedám!“ říká potetovaná mamina za masivním stolem sociálního statusu. Znalí rituálu správců českých kempů jsme přival slov zkroušeně odkývali, zaplatili o dvě stě korun více, než bylo domluveno a zvesela se vrhli do chatek.

Byla v nich fantastická „rejba“ na stěně, umyvadlo, záchod, postel a osobní chladírna alkoholu! Jelikož piva odkoukala trefný slogan Prague Pridu „Všichni jsme stejně teplí – 36 stupňů“, rozhodli jsme se navštívit konečně nějakou napájemnu. Střízlivý na čundru je jako nahý anarchista na buršáckém plese ve Vídni.

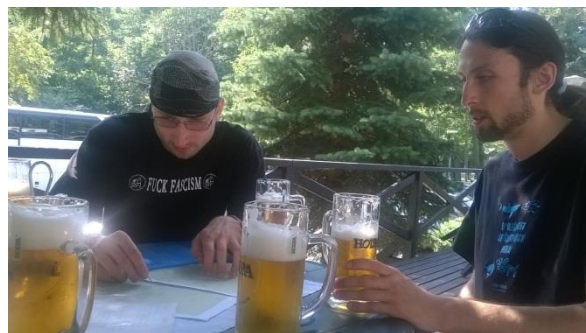
Shodou okolností jsme však vystřihli jediné hodinové okénko, kdy byly všechny podniky zavřené. Tak jsme se vydali na procházku rozžhaveným Ludvíkovem po roztékající se asfaltce.

„To je zvláštní pocit, Vajíku, že?“ dumal Jiřík, „takhle být bez piva, ale těšit se na to pivo.“

„Právě. To je hrozně zajímavé. Jakoby stojíš nad tím teplým bazénkem dobré pohody, namáčíš jemně palec a zkušeně oddaluješ vyvrcholení,“ rozvíjí myšlenku Václav.

„Uch, akorát by to možná chtělo studený bazének, možná i trochu ledový,“ máchá Jiřík svou hardovitou krytinu v Bílé Opavě v marné naději, že jeho hlavu nepostihne osud květáku v květákové polévce.

„Jdem vyvrcholit, už mě tahle štrapáce nebaví,“ zavelí Jiřík a všichni sedáme do pohodlného recyklovaného plastu ve tvaru křesel v nedaleké hospůdce.

Sotva si nově narozená studená Plzeň stačila uvědomit krásy světa v podobě podtácku, již se musela vzpamatovávat v kručivých temnotách Jiříbova žaludku.

„Ha! Takhle se pije, suchárci,“ rozholedbal se Jiřík neuvědomuje si, že jeho soudruzi počítají více než s jedním kouskem během tří dnů. Jiříbovo celkové skóre pivo/den podle turistického deníku bylo 5 – 3 – 0. Skoro jako počet aktivních členů ProAltů během posledních tří let.

„Tak copak si dáte dále?“ ptal se mladý číšník, zuřivě odskakuje před přívaly vos.

„Já bejch si dal jeuště jeudno pejvo, prosejm, moužná trouchu touho menejčká čejso dva bejch si vobjednaul...“

Protože dominantní systém určuje esenci vládnoucí logiky, nezbývá ovládaným, než se soustředit na imanentní možnosti existence. Pokud je jazyk autoritativním zachycením logiky systému, pak praktická performativní rétorika – ono co vlastně a jak to řekneme – je potom strategií neprivilegovaných, kteří tímto, třeba pokrouceně blábolivým, řečovým aktem realizují svou svobodu, napadla Jiříka myšlenka z Baršových Cest k emancipaci.

„Cože???“ vyděsil se číšník.

Filip vyprávěl historku o své bývalé milence, která byla schopna dosáhnout orgasmu jedině v případě, že byla pokreslena židovskými hvězdami a kopána do hlavy s výkřiky „Ty kurvo jedna židovská!“.

„Já ji oznámil, že neumím kreslit a že má smůlu.“

„A cos jí řekl?“

„Poté, co jsem se udělal, jsem ji řekl čau.“

Kolem dvou hodin, když se terasa vyprázdnila, jsme se pomalu zvedli vyhledat Jiřím důkladně naplánovanou trasu – naučnou stezku s názvem „NS Wide Web“. Měla obsahovat spoustu zajímavých informačních tabulí. Když jsme objevili první, zajásali jsme. Šipka ukazatele byla dogmaticky jasná - nelze sejít s cesty. Jirka, poučen minulým blouděním, se však ujistil.

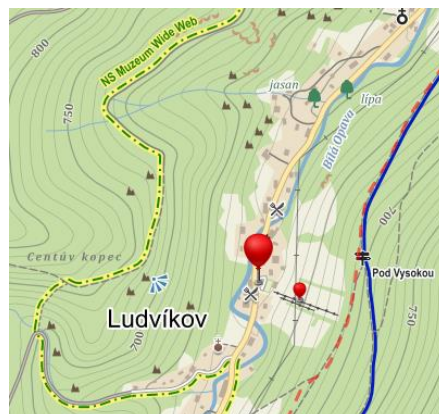
„Máme buzolu?“

„Máme.“

„Máme podrobnou detailní mapu z netu, kde je vytištěna jenom tato stezka?“

„Máme.“

„Máme GPS souřadnice v mapě na mobilu? Ten typ, kdy nám tečka přesně ukazuje, kde stojíme?“

„Máme. Páni, to už je jak hrát Operaci Flashpoint na úroveň hluchoslepý Downův syndrom bez končetin a hlavy.“

Vyrážíme do stinného lesa utnout sálající vedro. Společnost nám dělá plast v podobě chlazeného piva a všudypřítomné vosičky (jediná účinná strategie vypořádání se s nimi bylo pootevřit ústa a v okamžiku vletu ukousnout hlavičku). Hrajeme slovní fotbal „Rojík“.

„Vedoucí tajemník opavského magistrátu.“

„VRRR!“

„No dobře. Tak artefaktová mrcha z Magicu, za čtyři many, za dvě regenerace, diskarduješ kartu.“

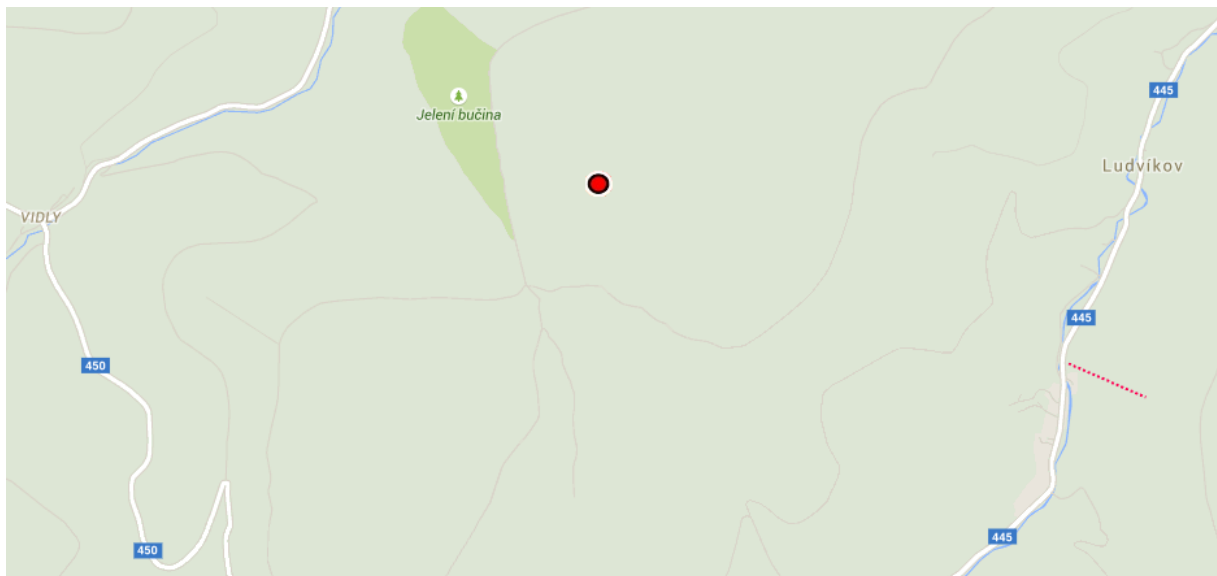
„VRRRRRRR!“

Jak tak kráčíme zvesela, nikdo si nevšímá, že slibované informační tabule jaksí nejsou. Ale to přece nevadí, tamtararáta, šlapy, šlapy, šlapy...

„Kde to k čertu jsme?“ rozhlíží se nevěřícně Vajík po kopřivách, zatímco Meček s Jiříbem se před nějakou dobu odpojili, aby našli lezeckou kešku.

„Tady přesně,“ ukazuje Melmen na mobilu červenou tečku v zeleném homogenním pozadí.

„Super.“

Rozhodli jsme se pro prudký výpad dolů lesem, neb to vypadalo, že jsme omylem došli skoro až na Vidly. Utíkaje křovím, zpívali jsme Internacionálu, jakožto jediný dorozumivací prostředek se ztracenými Mečkem a Jiříbem. Mobilní informace „jsme v lese“ by jim zřejmě nebyla moc platná.

„Poslééédní-méééčkůůů-vzpláááa-kurva vosa au-kopřiva...“

Nakonec jsme se vybelhali na stezku, kde byla informační tabule! Konečně jsme správně. Tabule byla č. 15, z čehož jsme usoudili, že jsme zřejmě pravděpodobně asi možná někde zabloudili. Rychle do Ludvíkova, už to chce pivo.

Původní teze zněla, že první den si projdeme všechna Ludvíkovská pohostinství, která kriticky zhodnotíme. Nejbližší se honosilo oslovením holčičky jménem Josef - Pepíno.

Posadili jsme se na vosy, odhrnuli vosy ze stolu a odfoukli jsme vosy z pivní pěny, abychom mohli jazykem vylovit vosy v hltu. Do restaurace se šlo podivným labyrintem skladů. Jiříkovi to přišlo divné, a proto zkusil vejít do restaurace předním vchodem. Zavřeno. Jediný přístup podél Ariadniny nitě, mezi bečkami a přes koupelnu.

Dorazili Filip a Jiříb. Než stačil Jiříb dopovědět historku, která Filip pět metrů vysoko na skalní římse šlápl do vosího hnízda, už byl celý přátelsky oblepen. Vosejčky si obzvláště oblíbily Jiříbovu nejnovější dandyovskou chloubu - tukovou bouli na zátylku.

„Svině, svině, to není možné,“ předváděl názorně Jiříb větrný mlýn s jaderným pohonem, „dovnitř a hned!“

A tak sedíme uvnitř u dřevěného stolu a Melmen pokračuje v kvízové hře zkoumající naše znalosti reportů z minulých let.

„No, Jiří? Jak to bylo s tou snídající rodinkou ve Strážnici? Obdélníkové másličko nabízel syn anebo dcerka? A komu? Ha?!“

Popiš snídani české rodinky, která seděla u vedlejšího stolu v kempu ve Strážnici.

Syn s otcem si mažou obdélníčkové máslo na rohlík, dcerka s matkou nalévají čaj, společně si přeji dobrou chuť, poté hrají v tichosti kostky (hry)

Další restaurací byla hospoda U Jiřího. Pivo Klášter, dobré, poněkud drahé.

„Já bych si dal pizzu, jak tady máte v tom jídelním lístku.“

„Nemáme bohužel troubu.“

„Tak bych si dal menu, jak tady máte v tom jídelním lístku.“

„Nemáme bohužel menu.“

„No ale probůh alespoň to pivo máte, ne?!“

Filip za léta čundrů (a vykořisťování) neuvěřitelně zburžoazněl a zlanýžovatěl. Pohrdl „levnou českou“ stravou s tím, že určitě v celém Ludvíkově musí být jedno hodnotné jídlo.

„Půjdu se najíst do toho luxusního hotelu naproti. Ten, který začíná na S“

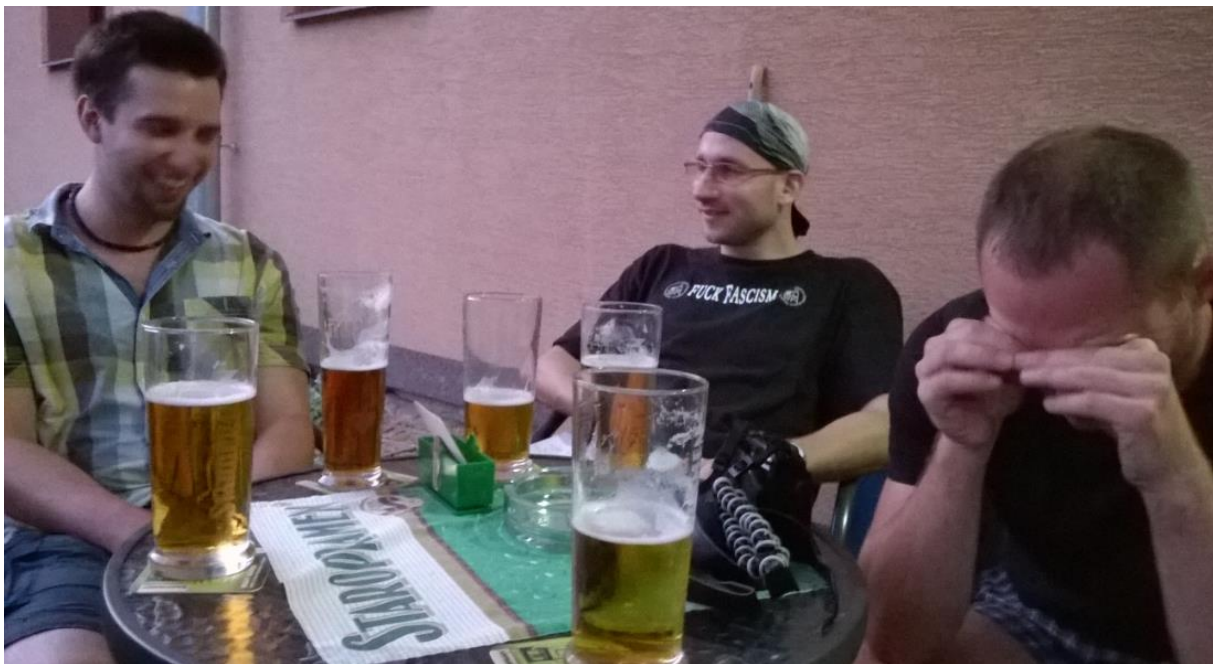
„Myslíš Peras?“

A tak se anarchista Filip, ten který si mlaskavě pošmakoval na jídlu z konzerv za stopadesát korun (on by je přece neudělal lépe!), ten lidový anarchista, který nás peskoval za plýtvání, když jsme byli ochotni dát za pivo dvacet pět korun (přece o šest kilometrů dále v poli určitě bude hospoda, kde budou mít nějaký patok za 24!), tak se tento proletář krabicových vín na punkových festivalech objevil v luxusním hotelu na mramorové terase nad jezírkiem s vodotryskem.

„Ty vole, Plzeň za 40, to už je trochu moc, ne?“ kroutil hlavou Jiří.

„Víš, Jiříku, ty jsi ochoten sežrat každý blaf. To já nikoliv, já potřebuji kvalitu,“ snobsky kroutil hlavou Mečík a objednal si palačinky za stovku.

Další hospoda Stonožka. Sedáme ven na terasu a pozorujeme západ slunce.

„To je dobře, že ještě vaříte. Já bych si dal k jídlu...“

„Ale neblázni, mladej, kuchařka už dávno valí dom!“ směje se číšník.

Poslední hospodou dne je proslulý Grizzly. Avšak zavírají v deset. Tak si Václav alespoň na dobrou noc nacpe pořádně teříšek přemaštěnými arašídami. A ještě jedny přemaštěné arašídami, tentokrát ty důkladně otučněné vazkým olejem prosím! Varovné žaludeční skřeky Václav ignoruje a zapíjí posledním pivem. Táhle vzdechne a neprozřetelně povídá:

„Jo, holt život je báječný, když nebereš svá játra příliš vážně.“

2. Den druhý – pátek 7.8.

Kručivá tříštivá bolest! Trýznivé žaludeční křeče protnulý nervová zakončení. Václav hlasitě zaúpěl. Ani minuta spánku! Opět záchvěv nutkavého zvracení. Studený pot polil agonicky se krotící míchu. Nejhorší noc v životě! Bože, alespoň trochu spánku teď k ránu...

„Vstávat a cvičit, salátci! Máme deset ráno. Plánovaný bus nám ujel už před hodinou. Už tři hodiny hrajeme s Mečkem Magic a pomalu nám docházejí balíky. Hurá hurá!“

„Kurva...“

„Vypadni...“

„Neotravuj...“

Jiřík se tudíž musel vrátit k čekajícímu Mečkovi.

„Pořád mažou housky?“

„Ty bláho, ještě ani zdaleka mazat nezačali. Pořád se válejí.“

„Hm, to asi dnes moc nikam už nevyrazíme. Tož tapni manu.“

Jiří s Mečkem se napili z plastového piva, vzpomínaje na ranní scénku, kdy se v sedm hodin vydali s nadějí a kartami k bufetu. Bufet má od sedmi, velký nápis Svijany 11 je jednoznačný, není co řešit.

„Pivo? Cože? Takhle ráno? To si děláte legraci?“

„Víte, to je takový náš speciální rituál,“ snažil se Jiří zmírnit povalečskou úchylnost svého jednání.

„Já nebudu roztáčet kvůli dvěma lidem pivo, to jste se zbláznili dočista?“

„Ehm a proč ne?“

„Pánové, já jsem podnikatel! Říká vám to slovo něco? Asi ne, co, jak na vás tak koukám! PODNIKATEL! Slyšíte?“

Rozhodli jsme se pánovi neprezentovat naše názory na svobodné podnikání a soukromé vlastnictví.

„No nic, Mečku, skoč pro to plastové pivo, co máme v lednici.“

(...)

„Tož tu je. A to budeme pít z flašky?“

„Hm, to se mi moc nechce.“

„Tak to zkusíme jinak. Pane podnikateli?“ nakoukl Filip do kukaně bufetu.

„Ano?“

„Mohl byste nám dát prosím dvě sklenice? Pivo už máme svoje, nemusíte se bát.“

Podnikatel byl natolik otřesen, že se vzmohl jenom na zoufalé odmítnutí a planý morální apel.

„To si děláte, chlapi srandu, ne? Jako donést si do hospody vlastní pivo? Co je to za chování?“

„Ale vždyť vy nemáte pivo, tak co máme dělat?“

„Ale já jsem PODNIKATEL!“ teskně zaúpěl v posledním marném záchvěvu chlápek a rezignovaně se odšoural do bufetu.

„Zajímavé. Tak budem pít z plastu. Chceš černý balík nebo bílý?“

Po nějaké době už došla Jiřímu a Mečkovi trpělivost, a tak se spolu s vyklubavším se polospalým Melmenem vydali pěšky do Vrbna. Dnešní den měl být vyhrazen speciálnímu formátu jménem „A jdeme třeba tam!“ Téma spočívalo v tom, že každou hodinu někdo máchne prackou náhodným směrem, kterým se naše expedice vydá.

Filozofickým podtextem bylo zduchovnělé poutnictví. Pokud se osvobodíme od diktátu map, tras a cílů, naše vnímání a prožívání dostane novou dimenzi, která posune naše duše k magickému horizontu vesmíru. Krajina jako přímá součást univerza nám měla vnuknout pravdu komplexnosti existence a narušit naši postmoderní subjektivitu izolovaného neurotika. Pouť bez cíle, jejímž smyslem je samotná cesta, nám měla napovědět, že malichernost bytí může být osvobozena smíchem kosmické inteligence.

„Takže k těm dvěma litrům vína ještě jeden,“ uvažoval Jiří o kapacitách svého batohu v místní vinotéce.

„Budeme chtít hodně salámů. Od každého druhu čtvrtinu šišky,“ rozvíjel Melmen materiální stránku existence pomocí navigace zmatené prodavačky v samoobsluze.

Pravidla dne zakazovala návštěvu hospody, takže bylo nutno nakoupit soumaří zásoby pitiva a potravování (hlavně turistický salám, jakožto jediný důkaz, že jsme turisti), což Melmen, Jiřík a Meček hbitě zvládli. Teď ovšem potřebujeme své válečí druhy! Kdepak jsou?

„Salám? To ne. Já potřebuji ryzí tuňák. Jdeme, Václave.“ utnul netrpělivost kamarádů příchozí JiříB a jal se shromažďovat tvaroh v tunách do nedalekého marketu.

„My dneska už asi nevyjdeme nikdy,“ posteskl si Jiřík a zaběhl do prochcaně tmavé pivnice pro další čtyři kousky horské Holby. Melmen zatím zapomněl zahrát v mariáši trumfovou hlášku a vedle nás sedící důstojně vypadající důchodcovský pár si objednal další půllitr.

„Dívej a v tašce mají další dvě plastové dvoulitrovky! To je jak my!“

Po další hodině vidíme Jiříba s přetékanými náručí tvarohových banánů v tuňákové omáčce, jak se zastavuje na přechodu a baví s nějakým hustě zarostlým deficitem systému.

„Dobrý den,“ povídal zjev.

„Dobrý den,“ odpovídá překvapeně Jiříb.

„Pane, nebudete mi to věřit, ale já jsem TAK, TAK strašně vožralej.“

„Vážně? Děkuji. Tak na shledanou.“

Konečně se v 11:00 rozhodujeme vyrazit a zahájit putování. Prvním vůdcem smečky je za kolektivního rituálního chorálu „lasička-sysel-lasička“ zvolen Václav. Obdržel píšťalku jakožto žezlo vedení. Vajík se líně a táhle rozhlédl po horách v okolí Vrba.

„PÍSK – a jdeme třeba tam! Tam je jakási hezká zelená hora.“

A šlo se! Nesmíme sejít s určeného směru. Nesmíme použít mapu.

Nejprve jsme vyšplhali ke krásnému vyvýšenému kostelu Sv. Michala s fontánou, do které

jsme bez váhání skočili. Mikrovlnná trouba vedrovitého srpna se totiž zase začala roztáčet bzukotem. Zatímco Jiříb a Meček obíhali kostel ve snaze najít další kešku, Melmen, Vajík a Jiřík se vydali do intimního chladu kostela, kde rozvážně interpretovali náboženský obraz. Jiřík se rozhodl oslovit Boha pomocí modlitby. Akorát si žádnou nepamatoval, tak musel improvizovat: „Matko Mario, ty naše plná, ježto bylas s ženami a tvého života plodem, trubci a dělnicemi...“

A do kopce! Vedro jako kodiak v neoprenovém oblečku na pláži. Naštěstí máme cisternu vína s sebou. Václav nás neúnavně tlačí do kopce.

„Teď trpíte, ale pak budete v horách a budete mě zpětně velebit.“

Po hodině dostává vedoucí roli Jiříb, který proti Vajíkovým bolavým a nutným reformám nasadí populistickou šťavnatou politiku rozdávání ze státního. Zavede nás k bystře ledovému pramenu. Zde hltáme hektolitry jesenických slz a chladíme si vína v proudu studené jesenické krve. Pak nás navede na mechový palouček lesního porostu, ze kterého se klene výhled na údolí Vrbna. Začínají hody.

„Mlask, podej mi Poličan!“

„Ještě jeden tukový rohlík, prosím. A trochu lovečáku!“

„Uh, to jste věděli, že ten turisták je tak neuvěřitelně hnusný?“

„Já to říkal, turistika na čundry nepatří! Ani v podobě salámu!“

Nasytění kráčíme pod Mečkovým vedením do kopce po sjezdovce. Jelikož máme víno, nikdo necítí nejmenší krapet namáhavé bolesti. Uprostřed svahu nás dochází čiperný polonahý děda.

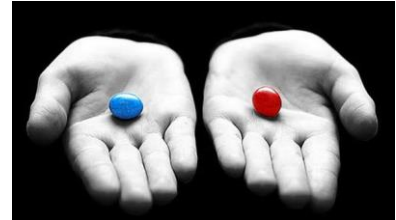
„Dobrý, mládenci, jak se jmenuje ta hora, kam jdeme?“

„No víte, my ani moc nevíme, jestli vůbec někam jdeme.“

„Páni, to je vedro, co?“

„Dáte si vodu nebo víno?“ nabízí Melmen matrixovou volbu.

Děda po chvíli váhání zvolí vodu.

„Děkuju vám moc, mládenci. To jste mi teď zachránili život. Vždyť mně už je přes tři a sedmdesát,“ povídá děda, raketově startuje do svahu a nechává nás daleko vzadu.

Když dostane vedení Jiřík, okamžitě namíří paži do hustého houští. Konečně začíná brodění se křovinami. Na každém druhém paloučku uprostřed lesa hrajeme mariáš a dráždíme vosy. Nakonec se dostáváme na cestu, kde přebírá vedení Melmen. Filip a Jiříb se zase někde ztrácejí. Zato Vajík s Jiříkem mají rozpustile veselou náladu a oslavují svého oblíbeného brouka melodií Holubího domu:

„Kozlíček dazůlí, kozlíček dazůlé, ten kozlíček dazůléééééééé, dazuléééé“.

Kozlíček dazule (Acanthocinus aedilis)

Zdržuje se na čerstvých pařezech borovic. Tento brouk z čeledi tesaříkovitých dorůstá v dospělosti velikosti 12 až 20 milimetrů. Je to noční druh. Sameček se vyznačuje neobyčejně dlouhými tykadly. Brouky můžete vidět od konce března do září. Vyskytuje se v celé Evropě mimo Irska a Malty, Kazachstánu, Turecka. V České republice je kozlíček dazule na vhodných biotopech poměrně hojným druhem.

Ptáci se neklidně rozhlížejí, veverky zatínají pěsti a syslové si radši zakládají další nory. Uprostřed refrénu potkáváme mladý pár.

„Dobrý den, jak se dostaneme na Vysokou horu?“

„To je jednoduché, musíte nahoru, doprava, pak doleva, nahoru, nahoru a nahoru,“ říká suverénně Jiřík, neuvědomuje si, že vlastně vůbec neví.

Hodiny odbíjejí 16:00, dopijíme poslední cákanec zteplalého vína a přesně docházíme k ceduli „Vrbno pod Pradědem“. Zóna hospod začíná! Jako přehrada upuštěná z řetězu se

vlijeme do nejbližší Pizzerie. Jiřík objedná piva a jde na záchod, když tu náhle jej ovane smrdutá hniloba. Co to? Že by místní kuchyně?

„Kámo, kámo – ty seš proti vězení, pičo, že?“ říká plešatá ožralá postavička s žumpovitou plesnivinou místo zoubku, když zahlédne Jiřího anarchistické tričko.

„Jistě, vězení jsou součástí represivní aparát...“

„Pičo, kurva, já teď se právě z vězení vrátil a ožírám se tu teď pičo na oslavu s rodinou!“ rozburácel se oslavně človíček, o němž jsme se dozvěděli, že je to prý Kamil.

(...)

Výborně! Pomyslel si Filip, když přicházel ke stolu, kde už seděl neznámý rozkladosmrdutý zubní mladík. Konečně si budu povídat s lumpenproletariátem! Konečně se ponořím do hlubin duše obyčejného člověka, jehož touhy a sny budeme společně realizovat v solidární společnosti...co to kecáš? Ozval se týraný zbyteček Filipova kapitálem ničeného svědomí. Vždyť jediné, o co ti jde, je si intelektuálně fárat na živočišné primitivitě! Ticho, svědomí!

„Pivo, pičo, jééé,“ táhle řihne Kamil a málem vylije pivo.

„Vypadni, ty ožralé hovado jedno od těch slušných hochů!“ vyjede na Kamila výčepní.

„Ale jen ho s námi nechte, on je náš kamarád,“ zastává se Kamila Jiřík.

„Jo, pičo, chceš bitku, co? Na lokty, co? Loket, loket, bum, prásk!“

„Nikoliv, já jsem tvůj kamarád. Proč bych se s tebou pral?“

„Ale tamten, co tak šíleně čumí!“ Kamila cosi vytrhne z letargické mlhy totální ožralosti.

Nebohý JiříB jenom sedí, mlčí a zcela nevinně kouká.

„Tamten, pičo! Pojď na bitku ty hovado jedno! Budeš provokovat, jo?“ Kamil už už vstává, aby Jiříba počastoval svými lokty.

„Ale ne, Kamile, to on jen tak kouká, toho si nevíšmej.“

„Pičo, kurva,“ svlékne si Kamil tričko, položí na stůl a pustí do vzduchu opar leklé zkvašenosti uleželé žluči.

„Proč se pořád svlékáš?“ diví se Filip

V tu chvíli přichází Kamilova přítelkyně, pohledná mladá Romka Gabriela.

„Co máte pořád proti Cigánům, co?“ osočí společnost.

Snažíme se jí vysvětlit náš aktivismus ohledně romské problematiky...

„Ty seš tak krásný!“ vrhne svůj tmavý pohled na těkajícím způsobem observujícího Jiříba.

„Jo, on je fakt krásný,“ souhlasí Kamil, „a dívej, jak má namakané prsa! To by byla bitka! Pojď na lokty, pičo. Bitka, bitka!“

Kamil se následně přesouvá k Jiříbovi, kterého objímá a obdarovává hnojným ústním puchem. Navzájem si naznačují rány do břicha a do žeber.

„Kamile, kamaráde, nechtěl bys jít do piči, co?“ táže se mírně Jiříb

„He, pičo, já ti dám loket do hlavy a ty budeš můj přítel,“ sděluje Kamil.

Kamil neustále vyžebrával marihuanu, kterou jsme bohužel neměli. Z toho důvodu se nás rozhodl obvinít, že chceme souložit jeho přítelkyni.

„O co vám de vy kundy? To je moje kunda, kurva!“ deklamoval Kamil své majetkové právo.

Posléze vhodil do prostoru záhadný flash disk, ve kterém prý měly být drogy. Melmen se jej pokoušel otevřít, avšak neuspěl. Byla to mystifikace?

Za chvíli začal Kamil házet po okolí těžké popelníky.

„Jé, pičo, dej mi tričko vole!“ volá Kamil na Jiříba

„Jdem!“ praví Jiříb a začíná dlouhá odysea, kdy se snažíme Kamila úporně zbavit, seškrábat, odlepit a odmočit. Moc to nejde. Už stojíme před hospodou, ale on furt za

námi. Jiřík, Vajík a Melmen zvolí strategii rychlého útěku, zatímco Meček a Jiříb zůstávají v hospodě.

„To jsou ale buržousti, že, Jiříbe?“ povídá Meček, když se přesunuli s Kamilem do druhé hospody, „mají tady takový krásný lid a oni jim pohrdají.“

„Ty seš taky krásný,“ říká Gabriela Jiříbovi a tančí dráždivé cigánské tance před jeho hladovými zraky. Kamil prudce usne na stole a Meček si z jeho tabáku balí cigo.

Mezitím se uprchlíci Vajík a Jiřík rozhodli vrhnout do Bílé Opavy. Potřeba spláchnout ze sebe nejen pot dne, ale i bakteriální povlak z Kamilova dechu byla nutkavá. Šplouch, cáky, plác do vody. Jako malí jardové využili Vajík s Jiříkem veškerý potenciál chladného horského potoka. Záchranné osvěžení!

„Kamile, nechceš mě seznámit s tvou matkou?“ projevil Meček svou odvěkou obsesi.

Kamil ospale zvedl hlavu z oslintaného stolu: „Ne, to opravdu ne.“

„Tak alespoň se strýcem, co?“ žadonil Filípek.

Vodníci Vajík s Jiříkem spolu s Melmenem (který šplouchání pozoroval z bezpečí břehu) vyrazili do kempu. Dnes nás čeká ještě celý večer! To bude legendární akce!

Melmen s Jiříkem usedli ke stolu bufetu, objednali si (tentokrát už roztočené!) pivo a zapředli Magic. Meček s Vajíkem mezitím obíhali různé bufety a restaurace, aby zjistili, že když budou hodně žebrot, možná dostanou bramborák. Kde zůstal Jiříb zůstává záhadou.

„Tož pojď Vajíku, půjdeme si na chvíli zdřímnout, ať máme energii na večerní kalbu,“ navrhuje ospalý Filip kolem sedmi hodin.

„Ale opravdu jenom na chvíli! Nechci tento čundr prospat!“

3. Den třetí – sobota 8.8.

Sedm hodin ráno! Nejvyšší čas vyrazit hrát Magic.

„Dal bych si sprchu sakra, ale to musíš na recepci pro sprchové žetony,“ smutní Jiřík

„Fakt? A nejde to nějak jinak?“ představuje si Meček potupnou cestu na Golgotu recepcce.

„Ach, jo. Jak asi vypadá takový sprchový žeton? Jejda! Já mám dva v peněžence! Jak je to možné?“ nechává se střízlivé ranní Jiříkovo já pozdravovat od večerního zodpovědného opilého.

(...)

„Co máte, pane podnikateli, k snídani?“

„Nic. Neobjednali jste si.“

„Hm. Tak nám dejte tu plechovkou plzeň. Co nám zbývá holt.“

Meček s Jiříkem hrají hodinu, druhou hodinu, slunce pomalu stoupá nad kemp, maminy vyvalí kočárky, tatíci zavelí na túru. Poslední ranní hosté dopíjejí kávu a čaj a opouští bufet. Osamělí hráči magicu trochu znejistí.

„Proboha, kde zase jsou? Vždyť už je deset!“

„Mažou housku holt.“

Jiří si představil mistrovství světa v pomalém mazání housky. Závodníci sice musí udržet nůž v pohybu, ale kdo domaže první, prohrál. Hluboké ticho, soustředění. Vajík dostává křeč do ruky držící housku, ale nepovolí a sune nůž milimetr za pět sekund. Jiříb nedokáže být tak pomalý, ale využívá své ojedinělé dovednosti a maže ostřím, čímž zůstává velká plocha housky nedotčena. A Melmen mezitím vychytrale maže spirálovitě od středu, což mu přináší zásadní výhodu.

„Příště musíme asi vzít více Magicu nebo co.“

„My vlastně máme každý den pětihodinový turnaj, že?“

„Hoši, Magic já znám! To je daleko lepší, než když chlapi celý den čučí na tank!“ pronesl se zájmem pan podnikatel.

Jiří aktivně přikývl, i když si nebyl moc jistý, o čem se mluví. Jakože existuje nové hobby spočívající v tom, že se lidé scházejí u vyřazených tanků a celý den na ně v tichosti hledí?

„Chcete na zítra tedy nějakou snídani?“

„No, tak třeba...asi čtyři housky, že? Ať máme co mazat.“

„Zítřka tady máte čtyři housky! Ale vyzvedněte si je! Ne že na to zapomenete!“

(...)

„Tak šup! Žádné flákání u karet! Jede se do Karlovy Studánky a pak na Praděd podél Bílé Opavy, já o tom nebudu diskutovat,“ razantně přichází Jiříb po další hodině.

(...)

„No ale takhle jsem si to nepředstavoval,“ durdí se Jiříb, když sedíme v karlovostudánkovském bufáči a crcáme první ranní desítku.

„Jiříbe, ty máš málo pokory vůči čundru a jeho pravidlům.“

Melmen byl naprosto rozeskán, přemýšlel, jestli se poblije, anebo zemře. Nakonec zvolil půlku desítky.

Po mírných rozepřích nad konceptem „turistických výběhů“, se vydáváme podél Bílé Opavy na Praděd. Jelikož si Jiříb

potřeboval ochladit čokoládu, dovolil nám cachtat se v dravé horské bystřině. Ach, to bylo blaho. Pivo v ruce, nohy v opřené o prastaré kosti dna jesenických potočnických cév a nad hlavou rozpalující se slunce, které svým vedrem ledovost vody ni nepolechtalo.

„Tak já nevím, jak s vámi. Protože ta cesta po modré je plná žebříků a srázů. Nevím, jestli to zvládnete,“ hrozil Jiříb, zatímco z vrchu přicházeli důchodci o berlích.

„Žebřík říkáš? No tak uvidíme...“

Cesta pralesy jesenické divočiny po strmé stezce byla zpočátku zcela pohodová. V každém krásnějším vodopádu jsme se oráchali. V jednom nejčistším říčním zákrutu se Jiříb a Jiřík dokonce odhodlali ponořit zcela do mrazivé vody. Opadala jim z toho i husí kůže, ale pocit to byl k nezaplacení.

Poslední část výstupu nás trochu zmohla. Vajík zcela zapomněl na svou buddhistickou vyrovnanost a agresivně klel, zuřil a prskal.

„Dva pocity, které nesnáším! Když jsem hladový a střízlivý.“

„To já jsem teda taky buddhista, když mám osm piv,“ navázal Meček svou představou o vertikálním duchovnu.

Nakonec sedíme v Barborce, kde po menších strkanicích ukořistíme místo. Vsuneme do sebe jídlo a přesouváme se do Kurzovní. Tentokrát již bez Jiříba, který si to namířil z Pradědu přímo do Kyjeva.

„Mečku nemůžeš přece házet všechny věřící a náboženství do jednoho pytle,“ nesouhlasil Jirka s Filipovými poněkud konvičkovskými tezemi, i když ocenil, že se Filip pro jednu pouští do debaty, která se netýká jeho trávení a střev.

„Ale Jiří! Ty jsi takový postmoderní relativista. Znamená to tedy, že budeme rozlišovat mezi umírněným náckem a radikálním náckem?“

„Ale to je snad rozdíl! Náboženství...“

„Prostě, kdo věří v mluvícího hada, řeže hlavu, levice je proti řezání hlav, tak musíme řezat věřící. Tečka.“

Roubená Kurzovní chata. Filip koncentroval svou permanentní nedožranost a na doporučení Jiříba, že se na Kurzovní „skvěle vaří“ si objednal další oběd. Za stokorunu mu byla doručena okoralá hmota se zákalem mající hořkoplesnivý buket dechu mrtvého buvola, složená ze

zbytku konzumních odpadů z výrobního salámu doplněná rozvařeným zelím, jehož okraj se leskl – brrr - žluklým olejem.

„To je úžasné, to jsem snad ještě neviděl! Tohle je vrchol všech KEDů!“ vášnivě se nadchl Jiřík, ochutnal na špičku nože, kteroužto chybu následně vykrkával další dvě hodiny.

Václav zavedl debatu na ženy:

„Nejvíc, co mě na ženách odrazuje je, když líbají jako neposedný baset. To fakt ne!“

Pijeme pivo a fascinovaně hledíme na okolosedící rodinky, které KEDy spořádaně baští. Už je asi jasné, odkud se bere nenávisť a xenofobie. Lidem je tak blbě z KEDů, že když spatří muslima, tak ho chtějí zabít, protože ohrožuje jejich kulturu a vytříbenou českou kuchyni.

„Zaplatíme. Já budu platit tři piva a KED,“ říká Meček servírce a my se zvedáme z hospody, ať stihneme poslední spoj.

Výhled je pohádkový, léto pomalu umírá ve své druhé polovině a kodiak v neoprenovém oblečku už dávno zdechnul.

„Arriva!“ křičí řidič busu punkový pokřik a už jsme na Hvězdě.

Restaurace na Hvězdě nás nejprve zmátly nejasnými cedulemi (Máme otevřeno do 22:00! Máme do 20:00! Máme do 18:00!), nakonec nás však pohostili i po zavíračce. Hrajeme Magic ve čtyřech.

„Jako to je pro mě prostě absolutně nepřijatelné! Jak po mně chcete s Pavčuzem do fondu Magicu celých třicet korun měsíčně!“ dopíjí plnouvazkově zaměstnaný Meček své desáté pivo za třicet, kterým zapíjí vyhozený nedotčený KED za stovku

„Arriva!“ křičí další řidič a už jsme v Ludvíkově ve Stonožce. Meček pořád trpí hladem.

„Prosím vás, je v tom nakládaném hermelínu feferonka?“

„Cože? Ne. To se přece smíchá.“

Filip chvíli přemýšlel nad odpovědí, ale pak se rozhodl radši nemyslet.

„Aha. Tak já si dám.“

Obdržel suchý hermelín bez kapky oleje.

Jiřík radostně objevil klíště a jal se demonstrovat kamarádům, jak se jej bez problémů zbaví s pomocí mýdlového kapesníku. Klíště se však mezitím nasálo Jiřího krve a otráveno padlo k zemi samo.

V následující restauraci U sovy potkáváme haldu koček. Koná se zde sraz Federace Rohatých Nymfomanek Demokratické Aliance (zkratka nijak nesouvisí s tzv. syndromem třetího dne).

„Prosím vás, ten smažený květák je z mrazáku?“ táže se už pro jistotu Filip.

„Ano, samozřejmě, že je z mrazáku. Ale je výborný!“

Zavírací hodiny nás vytlačí opět do Grizzlyho, poslední otevřené ludvíkovské hospody.

„Jaké chcete pivo?“ ptá se servírka

„Jaké máte?“

„Vždyť jste tu byli včera!“

„Ehm, ne, nebyli. Jenom jsme procházeli kolem.“

„No já si vás nějak zapamatovala, víte!“ rdíme se.

Automaticky objednáváme pět piv. Avšak jsme pouze čtyři. Blata je již čundromrtev. Tudíž jeho památku, podobně jako tradiční zvyklost na Štědrý den, uctíme objednaným pivem k prázdné židli.

Rozléhá se pasivní únava, což se Jiřík s Melmenem rozhodnou řešit zpěvem kreativně vytvořené písně „Veselý krákorál Petr, upletl sobě si svetr, zima mu vůbec nebyla, žena mu alkohol slíbila“. Terasa hospody se náhle podivuhodně vyprázdnila. Meček s Vajíkem se vydali usnout maratónským během do kempu.

„Já teď opravdu běžet nebudu! Mám tady nádhernou jesenickou noc, žebra prastarého pohoří se otevírají, rusalky začínají vít věnce a duchové udřených kameníků počínají stravovat hříšné duše!“ ohradil se Jiřík proti hektické snaze zadřít co nejrychleji.

„No, ale Jiří, podívej se, jak je to daleko,“ ukazuje Melmen Jiříkovi GPS souřadnice na mobilu.

Tři a půl kilometru. Skoro tři čtvrtě hodiny chůze. Všude okolo tma. Pes štěkl a náhle ztichl. Hvězdy se čeří na nebi.

„Tak pojedem stopem.“

„Vždyť tu nic neprojelo poslední hodinu. Chcípl tady i ten pes.“

„Ale prosím tě, dívej,“ Jiří máchl náhodně rukou do silnice a hned zastavuje taxík, který Melmena a Jiříka odveze za dvacetikorunu až do kempu.

Chlapci neunavení kodrcáním po asfaltce se hned vrhají ke svým druhům.

„Vajíku! Vajíku! Oni tě žerou! Už jdou, už jdou!“ třese Jiřík spícím Vajíkem, který se prudce posadí, vytřeští oči, zahuláká „Kde! To ne! To ne!“ a opět sebou praští na lůžko.

Mečka nacházejí v lůně přírody v závěsném sběrači deště (hamace) nataženém mezi stromy za chatkami. Na buzení a motivaci k činnosti nereaguje, tak se mu kamarádi alespoň rozhodnou pelíšek přírodně vystlat jehličím borovic. ARRIVA!

4. Den čtvrtý – 9.8. VODJEZD

„Mečku, vstávej. Pan podnikatel vzkazuje, že pokud si okamžitě nepřijdeme pro ty housky, tak nám nabombí do hlavy!“ mystifikuje Jiří hned po ránu.

„Cože? To bychom radši šli, neradno provokovat svobodné podnikatele.“

Balíme chatky, uklízíme bordel, házeme klíč na recepci a zdrháme na vlak. Po cestě ještě stíháme jedno venkovní pivo v putyce naproti nádraží. Dohráváme velký Melmenův kvíz – nejznalejším znalcem reportů z čundrů se stává Václav.

Opavská výheň působí jako naprostý šok. Jeseníky nás obalily příjemným chladem, zatímco město jak plotna. Vydáváme se okružní cestou přes pracák do Hrocha, kde konspiračně domlouváme poslední detaily transportu Jiřího medu do Brna, kde bude předán drobným uličním dealerům.

Filip se odebírá domů v marné naději, že když ostříhá živý plot, poseká zahradu a vystaví kůlnu, tak si bude moci odpracovat zbytky oběda od včerejška.

Později ten den Jiří sbíhá s přeprávkou plnou medu ze svého bytu a nakládá Melmenovi auto sklenicemi koncentrovaného slunečního světla nasbíraného včelami. Než si Melmen domaže další housku, stíhají ještě Vajíka a Jiřík poslední, ale už opravdu poslední pivo v Kotelně Bowling.

Bazének se ochlazuje, voda nebezpečně klesá.

„Tak co, už kňoučíš, Vajíku?“ táže se Jiří na čundrovitou morálku.

„Kňoučím, kňoučím,“ přitaká Václav a s trochou sebezapření do sebe rve poslední pivo.

„Nepřeháníme to s tím chlastem?“ zajímá Jiříka.

„Já bych ani neřekl. Hele, já třeba normálně přes týden, když jsem v práci, to jsou strašlivé sračky, co se tam dějou, korupce, kamarádíčkování, no fuj, no když jsem v práci, tak třeba normálně, nebudeš věřit, i třeba dva dny v týdnu nepiju vůbec!“

Jak to píše ten Barša? V sociálních hnutích nedosahuje individuální jednání univerzální relevance tím, že jednotlivec popře svou tělesnou partikulárnost jménem svého ztotožnění s „obecnou vůlí“ (např. národa), ale tím, že vstoupí do interakce s dalšími tělesnými (někdy až moc tedy, Jiříb tuší...) a sociálně situovaným jednotlivci. Tímto činem pak vytvářejí lepší a autentičtější svět „tady a teď“, místo, aby se utápěli v umělých konstruktech revoluce „tam a někdy“.

„Ježišmarjá, já jsem si musel vzít zítra volno z práce, abych se mohl zotročit tou hypotékou. To si neumíš představit, kolik takové okovy vyžadují úsilí a energie. No nic, Melmen je tu, už je čas. Tak zatím zdar, Jiří.“

Jiřík jenom moudře pokýval hlavou v souladu s kosmickým řádem a šel léčit kocovinu...

- Jiřík -